

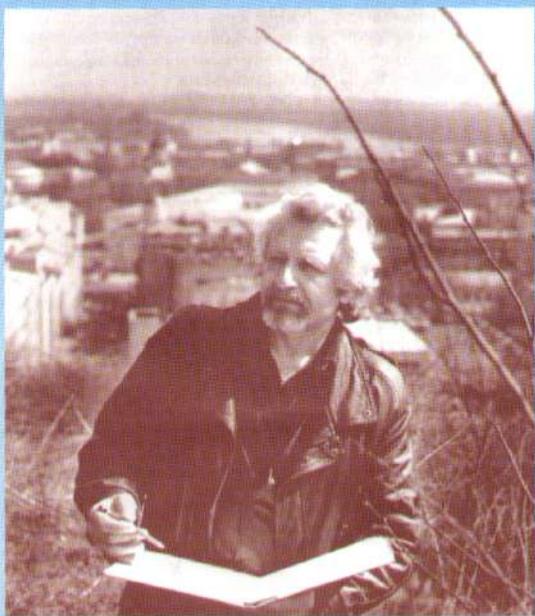
РІД НАШ КРАСНИЙ. РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПІС
РІК ВІДАННЯ 2002
ЛИСТОПАД
Число 11 (83)
КІЇВ 2008

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Відомому українському художнику, талановитому граверу і пейзажисту Миколі Івановичу Стратілату присвоєно високе звання народного художника України.

ТИША І ГРІМ МИКОЛИ СТРАТИЛАТА

На початку шістдесятих з благословення матері, з любов'ю і добром у серці від села Макіївка, що розкинулось у перелісках моєї рідної Носівщини, Микола прийшов до людей, щоби радувати їх серця своїм мистецьким талантом.

Я пам'ятую його перші акварелі у журналі «Ранок». Так несподівано і так бентежно вирізнялися він тоді у наше буденне життя. Злівою весняними почуттями, першим спогадом дорогочного літнього днія, золотистим спілеском осені над Остремом... Прийшли, торкнувшись своїм серцем наших сердеч - і запалив любою своїй синій наші душі.

Ми - земляки, а й всі шанувальники

Миколи Стратілати, були свідками, як з року в рік розкішав талант самобутнього художника. Десятки творчих виставок і, проілюстрованих книг виданіх українськими писемниками, серед яких - Т. Шевченко, Леся Українка, М. Рильський, А. Малишка, Б. Олійник, В. Симоненко. Особливі гордості митця - художні альбоми станкової гравюри, книжкових ілюстрацій, екслібрісів «Посіяні в образах», «Свята земля», «Ноктюрн над Десною» та інші.

І завжди, незважаючи на непропоновані структур і життєві негаради, митець николи не зраджував Україні та Великому Кобзарю. Про це піннить Микола Стратілату численні його шанувальники.

> 8

Гончара, В. Симоненка, В. Стуса, М. Вінграновського.

Народний депутат Микола Томенко зазначив, що дана акція проводиться з метою відвернути громадськість і, передусім, молодь до подій та особистостей, завдяки яким історично формувалася українська національна ідентичність.

бо замість того, щоб підставити один одному плаче та й спільностю боронитися від пообідничих заво-

ЖИВІ ГОЛОСИ КЛАСИКІВ

У кінці вересня студенти Ніжинського державного університету ім. М. Гоголя приймали почесних гостей - народного депутата України М. Томенка, голову Національної радіокомпанії України В. Набруса та голову Ради товариства «Чернігівське земляцтво» у м. Києві В. Ткаченка.

і національна ідея. Організатори акції - Фонд «Справедлива Україна», засновником якого є Микола Володимирович та Національна радіокомпанія України. Учасники заходу пеконані, що компакт-диск допоможе у вивченні класики ук-

райнської літератури.

Викладачі і студенти Ніжинського держуніверситету широ подикували гостям за подарунки і побоїща достойно продовжувати духовну спадщину класиків української літератури.

Наши кор.

йовників. Як той трагічний факт нагадує нинішній політичний розбор і чому не піннить сучасних борців за будінок з бунчуками бачити не себе над народом, а над собі?

А - проте український народ, ядерною частиною якого є піжинці, до всього береться з оптимізмом: якщо трудитися, то до сьомого поту, якщо битися - то до перемоги, а коли вже після трудів праведних відпочиває - о, тоді вже не шукай вину, бо поре усі гнуздачкі н'яту, доки не випустить нари.

> 3

У ЛИСТОПАДІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

МАРЦИНКЕВИЧ Ніна Іванівна – 85-ліття. Народилася 9 листопада 1923 року в місті Новгород-Сіверський. Працювала інженером-проектувальником проектного інституту „Тяжпромелектропроект“. Міністерства спецбудмонтажу, керувала групою проектувальників. Учасник Великої Вітчизняної війни.

Нагороджена медалями. Ветеран війни та праці.

РАСЮК Микола Андрійович – 70-річчя. Народився 1 листопада 1938 року в селі Червоні Партизани Носівського району. З 1969 року працював в центральному апараті МВС України. Був начальником відділу управління кадрів МВС України.

Полковник у відставці. Ліквідатор I категорії аварії на Чорнобильській АЕС. Інвалід II групи. Нагороджений медалями. Має Почесний знак МВС України.

ФІНЬ Іван Якович – 70-річчя. Народився 26 листопада 1938 року в селі Сиволож Борзнянського району. Співробітник Служби безпеки України.

Нагороджений грамотою Верховної Ради України.

САЛІЙ Іван Миколайович – 65-річчя. Народився 2 листопада 1943 року в селі Іржавець Ічнянського району. Обіймав посади голови Подільської районної ради м. Києва, голови Київської міської держадміністрації, представника Президента України в м. Києві. Обирається народним депутатом Верховної Ради України 1-го та 3-го скликання. Працював заступником Голови Київської міської держадміністрації, був начальником Головного управління транспорту, заступником голови з питань пасажирського транспорту, в.о. заступника КМДА по транспорті. Нині – голова наглядової Ради Асоціації „Всеукраїнський союз виробників будівельних матеріалів та виробів“.

Кандидат економічних наук. Автор низки програм, концепцій, посібників та книг „Я повертаюсь“, „Обличчя столиці в долях її керівників“, „Крах партійного колоса“.

Доцент Академії муніципального управління. Заслужений працівник транспорту.

ДИКІЙ Олександр Семенович – 65-річчя. Народився 3 листопада 1943 року в селі Берестовече Борзнянського району. Генеральний директор Всеесенійської служби радіо України Національної радіокомпанії України.

Член Національної спілки журналістів. Заслужений журналіст України. Відмінник радіо і телебачення.

Член правління товариства „Україна і світ“. Нагороджений Почесними Грамотами Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України.

СИВАК Микола Васильович – 60-річчя. Народився 3 листопада 1948 року в селі Оленивка Борзнянського району. З 1996 р. – перекладач з німецької та англійської мов Департаменту зовнішньоекономічної діяльності Національного банку України.

Автор „Новото великого німецько-українського економічного словника“.

ЛІТВІНЕНКО Володимир Петрович – 60-річчя. Народився 7 листопада 1948 року в селі Радьківка Прилуцького району. Головний художник, головний графік видавництва „Педагогічна преса“ Міністерства освіти і науки України.

ҮСТІР Тамара Миколаївна – 65-річчя. Народилася 13 листопада 1943 року в селі Парадіївка Ічнянського району. Працює старшою медсестрою Кіївського міського центру репродуктивної перитональної медицини.

Ветеран праці.

ВАРЕНІК Микола Петрович – 60-річчя. Народився 15 листопада 1948 року в селі Жовтневе Коропського району. З 1998 р. – директор ТОВ „Соя-Україна“.

Розробник галузевої програми „Соя України 2005 – 2010 рр.“

РЕКУНОВ Михайло Олексійович – 60-річчя. Народився 16 листопада 1948 року в місті Ніжин. Працює фотокореспондентом в редакції газети „Робітниче слово“.

Член Національної спілки журналістів України.

ЧЕКАЛЮК Віктор Степанович – 60-річчя. Народився 16 листопада 1948 року в місті Донецьк (мати із села Переліб Корюківського району). Нині – на пенсії. Працював заступником директора Центру культури та мистецтвознавства МВС України.

СЕВАСТЬЯНОВ Михайло Васильович – 60-річчя. Народився 21 листопада 1948 року в селі Городище Коропського району. Був начальником відділу спеціальних програм Міністерства економіки України. Нині – на пенсії.

ДАВИДОВІЧ Василь Васильович – 60-річчя. Народився 25 листопада 1948 року в місті Козелець. Начальник управління кадрів Державної служби автомобільних доріг України. Нині – на пенсії.

Почесний дорожник України.

БРОВКО Федір Михайлович – 60-річчя. Народився 27 листопада 1948 року в місті Носівка. Професор кафедри лісовідновлення та лісозведення Національного аграрного університету.

Доктор сільськогосподарських наук. Підготував понад 110 друковані наукових та навчально-методичних праць з поновлення лісів України.

Нагороджений срібною медаллю ВДНГ СРСР.

ДИКІЙ Олександр Іванович – 60-річчя. Народився 30 листопада 1948 року в місті Ніжин. Працює директором ТОВ „Укртехнопромекспорт“.

БРИЖАНЕНКО Віра Яківна – 55-річчя. Народилася 5 листопада 1953 року в селі Коріїв'я Ріпкинського району. Працює начальником відділу Рахункової палати України.

ХОМЕНКО Наталія Федорівна – 55-річчя. Народилася 23 листопада 1953 року в місті Прилуки. Головний фахівець генеральної дирекції по обслуговуванню іноземних представництв дирекції „Інпредкадр“.

Дорогі земляки!

Рада товариства „Чернігівське земляцтво“ сердечно вітає вас із ювілеєм і желає усім невічного здоров’я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім’я рідної землі.

УКОЛІ НАЗРІЛИХ ПИТАНЬ

Чергове засідання Ради земляцтва відзначалося діловим духом. Тон розмови задав її голова Віктор Ткаченко.

Коротко поінформувавши присутніх – а цього разу зібралися майже всім кворумом – про підавання зібрання всієї столичних земляцтв, яке пройшло досить успішно й обійтися перерости в іподрібні традиції, Віктор Вікторович нерішов до наслухання питань внутрішньої роботи нашого колективу.

Як відомо, наша громадська організація має близьким часом набути статусу міжнародної. Для цього є всі підстави – маємо свої осередки в Москві, Мінську, Томську, розширяємо зв’язки з іншими країнами. Тож ця проблема вимагає лише свого юридичного вирішення. Тому В.Ткаченко доручив зайнятися оформленням відповідних документів виконавчому директору земляцтва Петрові Медведю. А той у свою чергу попросив підключитися до цієї клопотної справи Івана Майдана та Всісия Устименка, які мають великий досвід у цих справах.

Уже в ці осінні дні розпочалася підготовка до наступних загальних зборів земляцтва. В.Ткаченко поінформував присутніх, що через зайнятість Палацу спорту плановими заходами імовірним є безрезервний термін. Та до цього важливого заходу треба вирішити багато кардинальних питань. Уже зараз керівники районних відділів мають у місячний термін обговорити у своїх колективах і подати кандидатурі найактивніших людей на різні нагороди. окрім того, залишається чимало склад-

ної роботи по підготовці до видання фундаментальної книги про топоніміку – і не тільки – Чернігівщини. Проте, що вже зроблено, доповів землякам редактор-упорядник видання Леонід Горлач. А Микола Халимоненко, котрому доручено поліграфічне виготовлення книги, висловив низку слушних пропозицій.

Спontанно випинка її розмова про роботу газети «Отчий поріг». Розпочав її В.Ткаченко, зупинившись на тому, що колектив не заважає відповідально підходити до вибору кандидатур для публікацій та передає куті меду в розповідях про деяких герів, Микола Вощевський запропонував частіше висвітлювати роботу районних осередків. Також наголошувалося на потребі оновлення редколегії за рахунок діяльних і компетентних земляків.

Петро Медвідь проаналізував роботу районних осередків. Більшість із них працює активно і продуктивно. Проте такі відділення, як Бахмацьке, Варвинське, Ніжинське, Бобринське та Шорське, маючи великий потенціал, могли б додати в роботі.

Головуючий на зібранні Віктор Ткаченко подякував землякам за активну участь у засіданні і насамкінець вручив ювілярові народному депутату України Віктору Коржу Почесний знак земляцтва.

Наши кор.

МОЛОДЬ В РОБОТИ

Наприкінці вересня під керівництвом Міністерства України у справах сім’ї, молоді та спорту вібулася Всеукраїнська акція «Молодіжний трудовий загін», як специфічна форма дозвілля, заробітку та змістового відпочинку молоді» в Чернігівському земляцтві.

Окрім активу молодіжки, до нас приїхала делегація від Чернігівської облдержадміністрації, а згодом й сам міністр молоді, наш земляк Юрій Павленко.

Програма була дуже насиченою: окрім роботи по облаштуванню території музею, з якою всі учасники заходу (а були вони з усієї України) справилися дуже добре, також проходила прес-експурсія для представників ЗМІ та гостей акції, прес-конференція за участю Міністра України у справах сім’ї, молоді та спорту, дружний обід та екскурсія по музею.

Тож попрацювали, відпочили й на майбутнє домовились більше проводити подібних корисних для всіх заходів.

Олександр БИЧКОВ

Показати плоди власної праці на ярмарку було кому, було що й продемонструвати десяткам колективів.

БО МИ РОДУ КОЗАЦЬКОГО

Вони й заходилися встановлювати легкі павільйони та ятки і на центральній старовинній Гоголівській вулиці, і біля міського базару, котрий нам'яте ходу ще охочого до походеньок у народ гімнастика Миколи Гоголя й діловитих греко-купців, які знайшли в місті другу батьківщину. А що вже казати про них старі вулички, сквери, парки, коли пішти над берегом зарослого буйного безсмертою ріжкою Остра курії ніде було клопоти. І хоч похалатися чимось особливими інші не можуть штатиціні славніші заводи сільгоспінання, механічний чи «Прогрес», але поряд із ними нагадували про себе потужний олійникромбат і консервний комбінат, завод «Ніфар» та десятки інших. Словом, для ділової людини, котра зачумувала на Чернігівщину з далеких країв – а прибула зони цього разу з Угорщини, Польщі, Білорусі – було над чим поміскувати та налагодити по святій ділової контакті. Не все ж, як кажуть, місія горілочку піти. Хоча й цього добра, як і різного наченого-вареної було стільки, що найбільший поступальник порушив би церковні правила.

І якщо всі підприємства, організації та бізнесмени міста збиралися на ярмарку за усталеною звичкою, то цього року організатори свята адодали багаторічну історію перепону між містом і районом (може, була то власнива ідея міського міністра культури Леона Шагана, які підсірили спільними антиортітним рішенням досвідчений міський голова Михаїл Приходько та недавно призначений керівник райдержадміністрації Олег Бузун), і в Ніжині заграли всіма барвами фольклорні таланти. І треба було бачити й чути, з яким патетичним співом та пританцовували в різних кутючках міста вироблені при землі, але так ж юні духом хлібороби! Вони, мабуть, знову повіршили, чи комусь потрібні й подібні забитим в бур'яні окінцями напізників сіл, що із чуткою не тільки в холодних клубах, куди й молодь не заважа заходить паніть коли піднімуться з міст до батьків по сідorra. Вони були мополіти в духовному порінні з міськими самодіяльними колективами, бо той же Ніжин живе не по коліні у селі.

Після освячення Покровсько-

го ярмарку (до речі, знову не обійшлося без традиційного розколу церков на два патріархати – адже Покровський ярмарок мав би освячувати іерей саме Ніжинської Покровської церкви, але ж вона належить Київському патріархату і чомусь залишилася осторонь козацького свята) на сцену запрошується міський голова М. Приходько, гість із Угорщини та представники нашого столичного землянства, які ось уже кілька років поспіль важані гости. Цього разу за відсутності голови землянства Віктора Ткаченка делегацію очолив його заступник Микола Борщ, котрий привіз такіх позакінських достойників, як Дмитро Волох, Микола Білан, Володимир Голобородько, Микола Вощевський, Іван Майдан, Віталій Матиць, Олег Одарич, народна артистка України Валентина Пархоменко, заслужений артист України Віталій Свірдл, керівник Носівського відділення землянства Віктор Черненко і, саме собою зрозуміло, керівник ніжинських земляків Анатолій Фурса та інші.

Споруджений парад талантів розпочався після вручення хліба-солі гостям на сцені. Грає духовий оркестр учнями культури ім. Марії Запковецької. Після про Ніжин виконує Ніна Крутко та ансамбл музичної школи. А вже під маршкові звуки на площі з'являються козаки полку «Відродження» імені братів Золотаренків, гарячою сірі коні під полковником Олександром Дзюбою та його дружами. А за ними показують себе учні хореографічної школи, хор ветеранів війни та праці, народний ансамбл танцю «Поліська веселка», фольклорний гурт «Народна крипніца», крокують фольклорні колективи з Польщі, учасники зразкового дитячого ансамблю танцю «Вікторія», фольклорний гурт «Червона калина», студенти та викладачі агротехнічного інституту, юні спортсмени. І цілком природним було продовження параду талантів з появою на майдані чоловічого вокально-голосного ансамблю «Рідна», народного хору «Родина» та дитячого хореографічного колективу «Поліська-ночка» з Талалаївки, за ними крокують поважні представники Крут і Липового Рога, Перемоги і Терешківки.

ків, інших красавих і знаменитих сіл. Було чому подивуватися й порадити, дивлячися на веселі святкові обличчя старих і молодих, а народні стрій злилися у святкову веселку кольорів. Отже, не лише в старих скринях зберігають люди плахти й запаски, вінки зі стрічками своїх прарабусь, рано чи пізно оживі Україна висуяється телевізійний психокогнітивний обробіткою іноземними зразками!

Про це й повія мову вступило слово Михаїла Приходько:

Люди на Покрові здійснили відпочинок після важких труда, хвалилися своїми здобутками. На традиція зberezenia i s'cigodini.

нам усім щастті у цьому!

А Микола Борщ заневинив ніжинців у тому, що столичні земляки, незалежно від того, що якого району Чернігівщини походять, завжди з повагою ставляться до одного з найбільших духових центрів малої батьківщини, що й підтверджується на ярмарок такої соціальної делегації.

Активною була участя нашого землянства і в програмі свята. Борис Харитонов знову посмішив тиличною публіку власними потешними гуморесками, а Віталій Свірдл не лише подарував людям пісні, а й пігдуз, що саме в Ніжині свого часу наука професійних зважок,

парчується у культосвітньому училищі.

Знову органічно вписалося громадське привітання молодоженів, яким міський голова вручив цінні подарунки, а тисячі ніжинців вкрили оплесками. Був показ нових автомобілів, організований місцевим центром, оглушливі перетяги байків, музика оркестру.

А вже гості запрошували десятки торгових і демонстраційних точок, імпровізовані сценичні майданчики. І це й нагадало людям ведучі основного дійства Тетяна Войтенко та Анатолій Потапов, моядичі закличні слова:

Мерій-бо на ярмарок іс поспішайте.

Купуйте, милуйтеся, танцуйте та грайте!

Справдай, було на ярмарку всього, сам Остап Вишня, мавуть, нозадрів би. Просто під фасадом розмістила свою орігінальну живописні похоті іншанської гіть, кошівний бойовий афганець Юрій Борщ, котрий живе й працює нині в Качанівці. І як же було мос занівування, коли раптом флематичний і по-дипломатичному неговірків Іван Майдан раптом відкриває, а не ж той Юрію земляк, відважний вертолітчик, який зрятував мені життя під час афганської війни, коли я працював перекладачем. А сам полковник Юрій Борщ з гордістю повідомив, що нолинів квартирі в Донецьку й пе-ребраси та рідкі, бо тільки тут вому твориться й вільно дихається.

А згодом наша делегація під керівництвом мера міста обходила мальовничі павільйони, і коли думкою запахла ніжинська оля, Дмитро Волох намагався прикупити бойківську рижію, як так по-добрівлю у товариці позаду позаду друга Бориса Іваненка. Та не виділи жодної кранді жіночкої, бо та ж експонат!

Насамкін це відбувся традиційний обмін враженнями в дружньому колі. Думка майбутньої одностайно – цього року ніжинці залишилися вірними собі, своєму козацькому духу.

Леонід
ГОРЛАЧ

Фото
Миколи
БОРЩА

ДЕРЖАВНИК, ПАТРІОТ, ПОЕТ

Нині, коли пролинуло 75-річчя з дня народження славетного нашого земляка, державника, патріота, талановитого журналіста і поета, незабутнього Бориса Васильовича Іваненка, ми ще раз пересвідчуємося, наскільки яскравою особистістю він був, яким величним талантом нагородила його доля.

— Покличте Бориса Васильовича!

На Іванах та Іваненках тримається світ. Світ добра, вірності і любові. Добра для людей, вірності до друзів, любові до жінки. А ще високий професіоналізм і самовідданість улюбленийі справі. Такою справою для Бориса Іваненка завжди було бажання служити людям, рідній Чернігівщині, Українській державі.

Ці людські риси Бориса Васильовича особливо проявилися у Чернігівському земляцтві, якому він вірно послужив 12 років.

Саме Борис Іваненко разом з іншими активістами стояв біля колиски створення товариства у Кисіві, коли 22 березня 1996 р. у столичному Будинку літераторів відбулося перше організаційне зібрання земляків. Це з його ініціативи був написаний Гімн, розроблена інша атрибутика, а також основні тези Кодексу честі та Статуту Чернігівського земляцтва.

Тож не випадково коли Чернігівське земляцтво окрім морально і організаційно, голова Ради товариства В.В. Ткаченко запросяв Бориса Васильовича на посаду виконавчого директора. Й не помилівся у своєму виборі. Бо у затишному офісі земляцтва яскраво засвітився талант Бориса Васильовича не тільки як великого патріота Сіверського краю, журналіста і поета. Ми всі побачили оновленого Іваненка, надзвичайно ширу, добропорядну і чуйну людину, готову по перший погляд прийти з допомогою.

Якби скласти перелік добрих справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один десяток сторінок. Завдячуючи організаторському таланту виконавчого директора Б. Іваненка, його умінню об'єднати людей на спільну працю, сьогодні наше товариство по праву є лідером земляцького руху в Україні. Щодня не переривається ні на мить живий зв'язок між столичними членами земляцтва і найдашливішими куточками області. Вже стало доброю традицією, коли регулярно формуються земляцькі десантні, офіційні і не дуже делегації, щоб відвідувати дільниці чи району або іншому значенню подію у житті країни, посадити сад дружби чи подарувати комп'ютер сільській школі, почасувати ласонцями дітей — сиріт, пошанувати пам'ять видатних чернігівців.

А скільки працевлаштовано земляків, зведені нових доріг, духовних храмів на Чернігівщині з допомогою товариства. І в кожний добрий спрів є частинка щедрого серця Бориса Васильовича Іваненка.

Обдарованій багатьма яскравими талантами, маючи співчу душу, щедрій на гостре співце, Борис Васильович вмів цінувати час, у якому прожив красне життя, любові і шанував людей, які його оточували. Ще і зараз у офісі Чернігівського земляцтва дунають телефонні дзвінки:

— Покличте Бориса Васильовича!

На Іванах та Іваненках тримається світ. Світ добра, вірності і любові. Добра для людей, вірності до друзів, любові до жінки. А ще високий професіоналізм і самовідданість улюбленийі справі. Такою справою для Бориса Іваненка завжди було бажання служити людям, рідній Чернігівщині, Українській державі.

Ці людські риси Бориса Васильовича особливо проявилися у Чернігівському земляцтві, якому він вірно послужив 12 років.

Саме Борис Іваненко разом з іншими активістами стояв біля колиски створення товариства у Кисіві, коли 22 березня 1996 р. у столичному Будинку літераторів відбулося перше організаційне зібрання земляків. Це з його ініціативи був написаний Гімн, розроблена інша атрибутика, а також основні тези Кодексу честі та Статуту Чернігівського земляцтва.

Тож не випадково коли Чернігівське земляцтво окрім морально і організаційно, голова Ради товариства В.В. Ткаченко запросяв Бориса Васильовича на посаду виконавчого директора. Й не помилівся у своєму виборі. Бо у затишному офісі земляцтва яскраво засвітився талант Бориса Васильовича не тільки як великого патріота Сіверського краю, журналіста і поета. Ми всі побачили оновленого Іваненка, надзвичайно ширу, добропорядну і чуйну людину, готову по перший погляд прийти з допомогою.

Якби скласти перелік добрих

справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один

десяток сторінок. Завдячуючи

організаторському таланту виконавчого

директора Б. Іваненка, його умінню

об'єднати людей на спільну працю,

съгодні наше товариство по праву є

лідером земляцького руху в Україні.

Щодня не переривається ні на мить

живий зв'язок між столичними

членами земляцтва і найдашливішими

куточками області. Вже стало добро

ю традицією, коли регулярно формую

ться земляцькі десантні, офіційні і

не дуже делегації, щоб відвідувати

дільниці чи району або іншому знач

енню подію у житті країни, посадити

сад дружби чи подарувати комп'ютер

сільській школі, почасувати ла

сонцями дітей — сиріт, пошанувати

пам'ять видатних чернігівців.

Якби скласти перелік добрих

справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один

десяток сторінок. Завдячуючи

організаторському таланту виконавчого

директора Б. Іваненка, його умінню

об'єднати людей на спільну працю,

съгодні наше товариство по праву є

лідером земляцького руху в Україні.

Щодня не переривається ні на мить

живий зв'язок між столичними

членами земляцтва і найдашливішими

куточками області. Вже стало добро

ю традицією, коли регулярно формую

ться земляцькі десантні, офіційні і

не дуже делегації, щоб відвідувати

дільниці чи району або іншому знач

енню подію у житті країни, посадити

сад дружби чи подарувати комп'ютер

сільській школі, почасувати ла

сонцями дітей — сиріт, пошанувати

пам'ять видатних чернігівців.

Якби скласти перелік добрих

справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один

десяток сторінок. Завдячуючи

організаторському таланту виконавчого

директора Б. Іваненка, його умінню

об'єднати людей на спільну працю,

съгодні наше товариство по праву є

лідером земляцького руху в Україні.

Щодня не переривається ні на мить

живий зв'язок між столичними

членами земляцтва і найдашливішими

куточками області. Вже стало добро

ю традицією, коли регулярно формую

ться земляцькі десантні, офіційні і

не дуже делегації, щоб відвідувати

дільниці чи району або іншому знач

енню подію у житті країни, посадити

сад дружби чи подарувати комп'ютер

сільській школі, почасувати ла

сонцями дітей — сиріт, пошанувати

пам'ять видатних чернігівців.

Якби скласти перелік добрих

справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один

десяток сторінок. Завдячуючи

організаторському таланту виконавчого

директора Б. Іваненка, його умінню

об'єднати людей на спільну працю,

съгодні наше товариство по праву є

лідером земляцького руху в Україні.

Щодня не переривається ні на мить

живий зв'язок між столичними

членами земляцтва і найдашливішими

куточками області. Вже стало добро

ю традицією, коли регулярно формую

ться земляцькі десантні, офіційні і

не дуже делегації, щоб відвідувати

дільниці чи району або іншому знач

енню подію у житті країни, посадити

сад дружби чи подарувати комп'ютер

сільській школі, почасувати ла

сонцями дітей — сиріт, пошанувати

пам'ять видатних чернігівців.

Якби скласти перелік добрих

справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один

десяток сторінок. Завдячуючи

організаторському таланту виконавчого

директора Б. Іваненка, його умінню

об'єднати людей на спільну працю,

съгодні наше товариство по праву є

лідером земляцького руху в Україні.

Щодня не переривається ні на мить

живий зв'язок між столичними

членами земляцтва і найдашливішими

куточками області. Вже стало добро

ю традицією, коли регулярно формую

ться земляцькі десантні, офіційні і

не дуже делегації, щоб відвідувати

дільниці чи району або іншому знач

енню подію у житті країни, посадити

сад дружби чи подарувати комп'ютер

сільській школі, почасувати ла

сонцями дітей — сиріт, пошанувати

пам'ять видатних чернігівців.

Якби скласти перелік добрих

справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один

десяток сторінок. Завдячуючи

організаторському таланту виконавчого

директора Б. Іваненка, його умінню

об'єднати людей на спільну працю,

съгодні наше товариство по праву є

лідером земляцького руху в Україні.

Щодня не переривається ні на мить

живий зв'язок між столичними

членами земляцтва і найдашливішими

куточками області. Вже стало добро

ю традицією, коли регулярно формую

ться земляцькі десантні, офіційні і

не дуже делегації, щоб відвідувати

дільниці чи району або іншому знач

енню подію у житті країни, посадити

сад дружби чи подарувати комп'ютер

сільській школі, почасувати ла

сонцями дітей — сиріт, пошанувати

пам'ять видатних чернігівців.

Якби скласти перелік добрих

справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один

десяток сторінок. Завдячуючи

організаторському таланту виконавчого

директора Б. Іваненка, його умінню

об'єднати людей на спільну працю,

съгодні наше товариство по праву є

лідером земляцького руху в Україні.

Щодня не переривається ні на мить

живий зв'язок між столичними

членами земляцтва і найдашливішими

куточками області. Вже стало добро

ю традицією, коли регулярно формую

ться земляцькі десантні, офіційні і

не дуже делегації, щоб відвідувати

дільниці чи району або іншому знач

енню подію у житті країни, посадити

сад дружби чи подарувати комп'ютер

сільській школі, почасувати ла

сонцями дітей — сиріт, пошанувати

пам'ять видатних чернігівців.

Якби скласти перелік добрих

справ, записаних на рахунок земляцтва, то він би зайняв не один

десяток сторінок. Завдячуючи

організаторському таланту виконавчого

директора Б. Іваненка, його умінню

об'єднати людей на спільну працю,

съгодні наше товариство по праву є

лідером земляцького руху в Україні.

Щодня не переривається ні на мить

живий зв'язок між столичними

членами земляцтва і найдашливішими

куточками області. Вже стало добро

ЧЕРНІГІВСЬКЕ

Існує чимало тлумачень про походження козаків, які стали серцевиною українського народу. Є серед них навіть версія про те, що в 330-тисячному війську хана Батия, котре знищило Київську Русь, вони складали лево-з частку.

КОРИННЯ КОЗАЦТВА

Мені ж, як патріоту Чернігівщини, більше припадає до душі версія про походження козацтва саме з нашого краю. Так, багато російських істориків (Лловайський, Солов'йов, Самчеський та інші) вважали, що слово «ко-зак» походить від чорних клобуків, які жили на території Чернігівщини та й саме місто заснували. Чорні клобуки носили високі чорні шапки з овчини, нащиваючи зверху кольорову тканину. Такі головні убори носили й давні козаки, як і пізніші їх нащадки. А історики С. Мішечинський та Л. Косенко стверджують, що перша Січ була в Седнівцях (пізніші Седнів) і за її зразком Вишневецький побудував на Малій Хортиці першу Запорізьку Січ. Навколо Седніва за часів Тараса Шевченка було 500 курганів, які він малював. Так що сліди древньої цивілізації дають підстави до серйозного розгляду цієї версії.

За часів Київської Русі Седнів називався Снов'янським. Можливо, і мешканці його називали словом «янини» і лише з часом почали вживати мезозуничне слово «слов'янин». Цікаво, що місто Нікополь, навколо якого існувало п'ять Січей, у часи їхньої діяльності називалося Слов'янським.

Відомо, що козаки мали звичай приймати різні спільні рішення відкрито у рівному колі. За чернігівською версією можна прийняти пояснення, що слово «ко-зак» є складовим від двох перших складів слів «коло» і «закон». Монгольська ж версія трактує слово «ко-зак» як воїна-вершника із зброяєю. Таким чином можна стверджувати, що батьківщиною козаків може бути наша Сіверщина, бо саме тут діти від змішаних шлюбів слов'ян і чорних клобуків служили у війську чернігівських і ківських князів.

Знаємо, якою геройчиною і трагічною була доля українських козаків, а серед них і сіверських. Знаємо й те, що Ніжинський козацький полк у пізніші часи Гетьманщини був найбільшим, не пас задніх і Чернігівський. Так що сам Бог велів нам у часі новітні подати про збереження та відновлення козацьких традицій. І перші по-

чатки цього процесу вже маємо.

Так, державне відновлення сучасного українського козацтва розпочав наш земляк Леонід Кучма, тодішній Президент України, який 5 січня 1995 року видав Указ «Про відродження історико-культурних і господарських традицій українського козацтва». Він же затвердив національну програму відродження та розвитку українського козацтва. Час показав важливість таких кроків. Якщо на той час в Україні було близько 10 тисяч козаків, то нині їх більше 300 тисяч, об'єднаних у добрих 30 товариств. І якщо між ними часто-густо виникають розбіжності, то вони так чи інакше мають бути подолані задля розвитку вільної України з національною програмою.

Наши земляки створили в Чернігові «Сіверський Кіш» і розробили три програми: «Козацька державність України», «Козацька військова доктрина» та «Кадри вирішують все». Козаки Чернігівщини розробили потужну систему фінансової діяльності, програму відродження високопродуктивного землеробства на основі створення козацьких палаців та багато іншого. Словом, доки керівництво держави питатиме себе, що і яв будувати, свідомі й сини, вивчаючи глибокий досвід своїх попередників, шукають шляхи виходу із затяжної кризи.

Маючи тривалий досвід роботи саме в середовищі козацької рідній Чернігівщини, я глубоко вірю в усіх такої патріотичної місії. Адже нашому народові є чим гордитися, для цього треба лише повернути добру славу ганьбленому відродженню століть козацтва. Наші минулі заслуговують на те, щоб стати міцною основою славного майбутнього.

Тож запрошує всіх земляків нашого громадського об'єднання, яке теж нагадує місії старославну Січ, до тісної співпраці. Гуртуймося в коло!

Микола ГОРДІЄНКО,
генерал-лейтенант
козацтва

ПІДНЕ ПОШАНУВАННЯ

В Журавці — рідному селі нашого великого земляка, вченого й педагога, геніального математика Георгія Феодосійовича Вороного, побувала поважна делегація — понад 30 представників від учасників У Міжнародного симпозіуму з діаграм Вороного і їх застосування в науці і техніці та IV Міжнародної конференції пам'яті Г. Ф. Вороного і нащадки Вороного (на фото в центрі).

Це не перший візит до Журавця представницької міжнародної делегації вчених та нащадків Г. Ф. Вороного, які живуть в Україні, Білорусі, Росії. Але ті, хто тут бував раніше, вперше не побачили меморіального будинку великого вченого... На місці будинку, де колись мешкала родина Вороних, лінійця-солдата дворівни, стоялій дуб і такого ж віку липа — єдина зам'яз про славне родинне гніздо. Делегація відвідала сильну могилу Георгія Феодосійовича та його батька Феодосія Яковича Вороних (скелі), де було поховано забальзамоване тіло великого, зруйнованого в 1930-х роках. Біля могили зібралися старші односельці й гості, підслухувено парадику, покладено

квіти. Утворилося коло шані. Присутні зворушило діллилися своїми думками. Колися на голові чоловік, що підтримував на землу праща великого земляка-журавця, іх актуальності у наш час і всі говорили про необхідність достойно увічнити пам'ять геніального вченого, високодуховної людини: надлежно широкувати поховання, прокласти до ньютона дорогу, створити меморіальний музей. До речі, вже розроблено ескізи та проект меморіального музею Г. Ф. Вороного в Журавці. Відомо, що він буде виготовлено і встановлено. Підготовлено також проектно-кошторисну документацію на створення музею Г. Ф. Вороного в Журавці, середній школі його імені. Директор школи М. М. Момот

показав гостям виділене для такого класу приміщення з розміщеннями в ньому першими експонатами та план його реконструкції. На завершення учину Журавецької школи провели для гостей екскурсію по підземному краєзнавчому музею, де розміщено матеріали про сиюм'я Вороних.

Паралельно з підготовкою до наукових заходів, представники Варвинського районного відділення Чернігівського земляцтва в Києві спільно з науковцями НАН України брали участь в організації ще п'ятьдцяти та заходів по увічненню пам'яті Г. Ф. Вороного: винесено ювілейну монету, присвячену вченому, а також конверт із його портретом, підготовано до друку збірник статей на пошану пам'яті Г. Ф. Вороного.

Тетяна ДОММЕ,
кореспондент газети «Слово Варвинщини».

Фото Романа НИКИФОРОВА

«ВЧЕНИЙ МУЖ ІЗ СИЛЬНИМ ХАРАКТЕРОМ»

12 листопада світова україністика й славістика відзначають 200-річчя від народження великого українського вченого-енциклопедіста Осипа Максимовича БОДЯНСЬКОГО. Ювілейні заходи проходять, зокрема, в Києві: 9 листопада в Національному музеї книги відкриється виставка виданої О. М. Бодянського, а 13 листопада в Інституті філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка відбудуться читання з участию вчених з України та з-за кордону. Заплановано візит представницької делегації учасників читань на батьківщину великого вченого — у Варву, де також відбудеться вшанування вченого.

Осип Максимович Бодянський — визначний український історик, філолог, етнограф, письменник, перекладач, один з основоположників української російської славістики, відомий на весь світ як піонер вивчення народної творчості, писемності й культури слов'янських народів. Його літературні псевдо-німи: О. Бода-Варвинець, Запорожець, Ісько Материка, І. Мастак.

Народився 12 листопада 1808 р. у Варви, номер 18 вересня 1877 р. в Москві, де похованої на території Новодівичого монастиря. Закінчив Переяславську духовну семінарію (1831), Московський університет (1834), де й працював професором з 1842 по 1868.

Вченій створив грунтovні праці про походження слов'ян та слов'янської писемності, опублікував більше тисяч українських народних пісень, понад півтисячі прислів'їв, приказок і казок. Ще в 1835 р. О. Бодянський видав «Наєвську українську казку», написану на місцевому, варвинському, фольклорному матеріалі. Сам Осип Бодянський записав (в основному на рідній Варвинщині) близько трьох тисяч народних пісень, а потім менший брат Федір (1812–1873), фольклорист і педагог — близько 800 пісень. Зібрані братами Бодянськими пісні опубліковано гридачкою років тому (1978) окрім «Української народної пісні» в записах Осипа та Федора Бодянських.

Саме старовиння О. М. Бодянського Московський університет стає важливим центром україністики. Працюючи паралельно на посаді секретаря її редактора Тева-

риства історії й старожитностей, О. Бодянський підготував і видав сотню унікальних пам'яток, переважно української історичної думки: «Історію Русі», «Літопис Савомідія», «Діаріїв» Миколи Ханенка й твори інших козацьких літописців, «Джерела Малоросійської історії» Дмитра Бантиша-Каменського, «Реестру Війська Запорозького 1649 року» та інші праці, які заклали основу української історіографії, а членом приїзду підтримували українські историчні пам'ятки в редакторах них «Чтених». Імператорським обществом історії і діяності російських при Московському університеті: «Я рішав во що бы то ни стало обнародовать малоросійські літописи; собрал их множество и собираю беспрерывно. Надеюсь... успеть, и за мою никому не угояться, хоть бы и на украинском коне.

Я, ведь, и сам козак. После летописей примусъ и за официальные бумаги, в коих недостатка нет и быть не можетъ...».

О. Бодянський разом із М. Максимовичем, І. Срезневським, М. Костомаровим, П. Кулішем підпис рівень українських гуманітарних знань на світовій рівні. Середня дружба єднала Осипа Бодянського з близькими земляками-сіверянами — Миколою Гоголем і Пантелеймоном Кулішем, характерно, що вони між собою спілкувались на чужині виключно рідною мовою. Коли П. Куліш після ув'язнення в Петровській фортеці, заславлі на три роки до Тули, О. Бодянський поставав йому необхідні для роботи книжки зі своєї професорської бібліотеки із видань, що входили в редакторах них «Чтених». Пантелеймон Олександрович дуже шанував Осипа Максимовича за ту громадянську відповідальність, яку він віддав науці, і підтримував її розвиток.

Поділківські праці О. Бодянського в парній славістикі й історіографії знана в усному слов'янському світі й належно поширеніана там. Гідно вищити здобиччю цього унікального українського енциклопедиста в царині україністики й славістики в цілому — обов'язок України.

Олександр ШОКАЛО,
письменник

ПД

Українці не бачать і не чують сьогодні слова про таких вітчизняних наукових авторитетів, якими були, наприклад, академік-кібернетик Віктор Глушков і всесвітньо відомий лікар Микола Амосов, чи легендарний авіаконструктор Олег Антонов, чи інші менш відомі, але видатні люди науки.

ОСІННІМИ ЗОРЯМИ

виростила і виховала сина, а у вільні години збиралася, хлопчиків, на березі річки Іченки і ми разом грали у футбол, інколи в шахи. Розповідав ще про запорозьких козаків, про яких у школі тоді згадувалось рідко, любив погомоніти із старими людьми та сільськими дідичами-механізаторами. Пodeйкували в селі, що він зробив якийсь розрахунок нової діючої моделі комбайна, мовляв, яку ж це треба мати світлу голову, щоб таке зуміти. Коли я пізніше питав у Миколи Олександровича, що це за винахід, він тільки усміхався. Ale ця історія тоді перевопідалася, а вчителі та однокласники його завжди згадували як дуже обдарованого учня. A ще я добре пам'ятаю його рідного діда Прокона, дуже скромного і правдивого колишнього колгоспного сторожа. Під час фашинської окупації він переховував і рятував партизанів, про що всі ми читали у поступінні тоді книжки Олексія Федорова "Підпільний обком діє". Тож вчителі завжди довго умовляли дідуся прийти на виховну годину до учнів і коли він згадувався – ми радили, бо розповіді були справді цікавими...

Як справжній хлібороб з діда-прадіда, М. О. Шульга йде до свого 70-річного ювілею з грунтovим науковим зажінком, під осінніми зорями, адже сама під ними у листопаді він з'явився на світ. У творчому доробку Миколи Олександровича 370 наукових праць, серед яких 18 монографій і 6 патентів. Він підготував 31 кандидата наук і 4 докторів наук. Вражася глубина його проширення в пласті теоретичної механіки, особливно вагомий внесок у такі й розділи деформування твердих тіл як динаміка шаруватих середовищ і композитних матеріалів, теорія дифракції та поширення хвиль, механіка тонкотінних елементів конструкцій, гідроакустика, механіка спряженних полів. Ним вперше в світовій літературі винесені й представлені нові типи поверхнінських хвиль в неоднорідно-періодичних середовищах.

Микола Олександрович – член Національного комітету України з теоретичної та прикладної механіки, член Українського фізичного товариства і Українського товариства інженерів-механіків, а також Української технологічної академії.

Він ветигає активно і творчо працювати як член радгоколії міжнародного наукового журналу "Прикладна механіка", редактор науково-технічній збірника, а також є членом спеціалізованих наукових рад по захисту докторських і кандидатських дисертацій. А до всього – ще кожного тижня читає студентам Київського університету будівництва і архітектури лекції з опору матеріалів. Тож звичайно Миколі Олександровичу ще много літ здоров'я і снаги у його подвійницькій праці на благо України!

Станіслав ШВЕЧЕНКО

ЗЕМЛЯ ЙОГО ДУШІ

Напередодні Михайлівського ярмарку в родині колгоспників Худобеців народився хлопчик, якого так і назвали Михайлом. Сталося це 17 листопада за два роки з гаком до початку війни у мальовничому селі Старий Жадов на Семенівщині.

Хто народився в селі, той добре знає ціну кожного заробленого копійки. Та тоді, зрештою, селяни майже не багати тих житлових копійок, хоча трудилися до смокотого поту. А коли прийшло весільне лихоліття, малому Михайліку довелося сповісти відчуття всі прийшли окупантами безправ'я. Зате з якою любов'ю до науки рушив він до школи! І проповідав успішно ємі років, був активістом у громадському житті – керівництво школи, комсомольською організацією, випуск стігназети, різni гуртки.

Але перше випробування випало на його долю вже після семирічка. На той час старшокласники мали самі сплачувати за навчання. Недібра виришила взяти талановитого учня під своє крило. Михайло з радістю поринув у школу життя. А тут несподівано приходить вказівка за підписом голови району А. Ремінця: нема підстав для безкоштовного навчання. Прочигала мати та тільки її мовила: - Може, корову продати, щоб за школу сплатити?

Сестричка в сльозах, мати хлинає. І тут Михайло заявив ричує:

- Едину годувальнину! Нілано на спіт!

І ціновий семикласник у колгосп на різних роботах, і почав заробляти трудодні на різних з дорогами. Але ж великий сміт має на себе. І вирішальний у гартуванні характеру була перша тривала мандрика на Херсонщину, куди набирали добровольців збріати бавовну. Пойди, теплодощі, міста Чернігів, Київ, Харків, Херсон, впевненість у собі. Повернувся через півтора місяці до села, заробивши на куфаку, шапку та чоботи, а ще й 66 кілограмів пшениці приїзд матері. Відтоді не міг спокійно спідіти в хаті, душа шукала відповідь в широкий світ.

Кинувся шукати країною долі на Донбас – відправили назад безіменністю добровольця. Та незадовіс, заручившись рекомендацією Семенівської МТС, подавав разом із годком Федором Пічевським поступути до училища механізації сільського господарства у місто Нарізька Комуна на Ворошиловградщині. Із інавгурації в училищі Михайло вийшов світле праження – цілій рік прожив як при комунізмі. Шомаєзія стипендія, яку відіслав матері, а собі наїв купину першого годинника «Победа». В лютому 1957 року повернувся в рідне село вже цілком сформованим спеціалістом. Але поправляти практично не довелось – візли до армії.

За три роки служби він добре опанував спеціальність топографа. Але думки про навчання школі не покидали його. Наприкінці служби Михайло ходив на відпочинок курси. І відтак винадав нарада, подавав до Томська, де, як виявилось, кожен четвертий житель є студентом. Так і отаборився в цьому сибирському місті, як виявилось, на все життя. Закінчив геолого-розвідувальну технікум, почав працювати інструктором об'єму комсомолу і відзначав учитися в місцевому університеті. Саме тоді народжується славетне місто нафтівників Стрілецького.

Жеве, і до цього Худобець має прямі відношення – був там секретарем об'єднаного комітету ВЛКСМ, трудився оператором, майстром, інженером з дослідженнями свердловин.

Затим була тривала профспілкова робота у Стрежевому, секретарем Томського об'єкту профспілки нафтогазової промисловості. Доводилося організовувати соціалістичне змагання «знизу догори», раціоналізацію винахідництво, культурно-побутове обслуговування робітників, зайнятістю на освоєнні трьох величезних нових родовищ – Вахського в Тюменській, Василівського та Лугнєцького в інших районах Томської області.

З часом Михайло Якович працює директором соціального комплексу «Нафтогазовик», керівником представництва ВАТ «Томськнафта» Східної нафтової компанії. Водночас плідно трудиться у ветеранських організаціях, де нині стільки добрих друзів і співдіячів, на плечі яких длими несували виробування першопрохідців.

Та не було би Михайло Худобець вірним сином Чернігівщини, якби не візвав свою сперітню і тепло душі у створення земельного осередку вдалікому Томську. Саме 8 січня 2004 року він був обраний головою нашого сибирського осередку Чернігівського земляцтва в Києві, яке на сьогодні як об'єднус 27 справжніх патріотів України. Як це важливо, може зрозуміти тільки той, хто змушений жити далеко від малої батьківщини.

На рахунку нашого віддалення вже деськілька піомінних акцій – від наукових конференцій у рамках центру української культури «Джерело», що діє в Томську, до поширення окремих земель. А ще ж боліг негативна душа тягнеться і до різних новацій на самій Чернігівщині. Так, Михайло Якович мріє побачити надруковану книгу своїх краснавчих нарисів про різні країни, відкрити в Погорільському музей-садиці відомих на весь світ письменників Олексія Толстого та Антона Потрільського, художників Маковських, Жемчужників, створити музей історії медицини Чернігівщини. Словом, нашою землякові є до всього діло, він живе активно, незажаючи на свої 70 років.

А це Михайло Худобець добре знає з численних публікацій у періодиці. Недаремно його було своего часу прийнято до Спілки журналістів Росії. Коже його слово наповнене любов'ю до життя, до людей, із якими його звела доля.

А це Михайло Якович зумів створити чудову родину. Син Андрій – науковий співробітник нафтового інституту, донька Наталія – секретар-референт генерального директора ВАТ «Томськнафта». Ще одне покоління Худобеців у Сибіру представляють внукі Антон і Надія. І нехай для них ділові Старі Жадови та Лугнєцькі дала легенду, зате самід уособлюють красу й добруту українського народу.

Наталія ЛОБАНЕНКО
Томськ

У Будинку кіно відбулося вечір, присвячений творчості видатного кіно режисера, письменника, педагога, нашого земляка Олександра Довженка. Це дієство було організовано Чернігівським земляцтвом та Центральним державним кінофотоархівом України ім. Г.С. Іщенка. Поганою участі Національної спілки кінематографістів України. Вечірня вечірня була професор, директор Українського Державного ІД архівів справ та до кументознавства Ірина Матиш, Чернігівське земляцтво председателя Петро Медайд, Степаніслав Шевченко, Микола Кулченко, Микола Вареник, Надія Мисник, Григорій Шкребель, Дмитро Волох, Олексій Орехович та дружиною, Віктор Чернігівський, Владиславенко, Сергій Кошчин, Владислав Калін та інші. На цей вечір завітали представники Донецького земляцтва, відомий фахівець з кіно Валерій Бублик.

Із доповідей виступили дослідник творчості Довженка, автор книги „Олександр Довженко: Загибель богів. Ідентифікація автора в національному часопросторі“ Сергій Тримбач, директор ЦДАМЛМ Леонід Скрипка, директор ЦДКФФА Ніна Топішко, викладач Національного університету кіно і телебачення Олександр Безручко, режисер фільму „Олександр Довженко. Роздуми після життя“ Михайло Довженківським. Олександр Довженко – великий земляк, який завжди любив Україну. Але саме Чернігівщина зберігається величезні пласти інформації, яку ніхто не знає. Отже, перспектив у дослідженні творчості Олександра Довженка є багато. Маєті, до цого повинні долучатися і молоді земляки.

Після виступів шанувальників люді всім гостям показали документальний фільм „Олександр Довженко. Роздуми після життя“. Із цього присутні узяли про Довженка після факти його життя.

Напрошується висновок, що такі акції потрібно проводити систематично, оскільки це даст можливість людям узнати правдиву інформацію, яка знаходиться на запилених полках архівів і майже пікому не доступна.

Леонід РУСИЧ

ВЕЧІР ДОВЖЕНКА

Делегація Ічнянського осередку відвідала свою маєтність. Того дня ічнянці святкували однією 65-річчя визволення району від фашистських загарбників і, звичайно, день міста. Делегація чернігівського земляцтва прибула в рідний край на чолі з керівником Ічнянського осередку Миколою Вощевським. В її складі були Микола Борщ, Валерій Буймістер, Валентина Пархоменко, Олексій Павленко, Ольга Балабай, Володимир Луцак та інші активісти. Окрім наших земляків, на святі були представники Чернігівської влади та інші гости.

ДЕНЬ ІЧНІ

Цьогорічне свято відрізнялося від попередніх. До проведення урочистості було запущено багато дітей, юні спортсменів із місцевої спортивної юнацької школи та мешканців сіл. Всі учасники свята прийшли коломами повз трибуни, активно вітаючи керівництво. Були різні конкурси тощо. У них була можливість побувати на святковому ярмарку, де можна було придбати вироби бізарних майстрів, художні картини та сільськогосподарську продукцію і вироби місцевих підприємств.

В той день в місцевому парку було закладено камінь під майданчик пам'ятник українському пророкові Тарасу Шевченку, доля якого була пов'язана із Ічнянським краєм. Він неодноразово перебував у гостях в Качанівці у Тарновського.

Після урочистості частини на сцені відбулася концерт, у якому, окрім місцевих народних колективів, взяли участь і наші земляки артисти Валерій Буймістер та Михайло Твердій. Зі сльозами в очах зустрічали люди Дмитра Гнатюка та Анатолія Паламарчука.

Свято відбулося завдяки керівництву Ічні – міському голові Тригорію Герасименку, голові районної державної адміністрації Віталію Семенцу. Ічнянський район має великі здобутки. Незважаючи на пінночно-нестабільність у державі та політичний розбрат, район жив і працює, збільшуючи свої соціально-економічні показники, особливо у сільськогосподарському напрямку.

Свято показало, що Ічнянський район має великий духовний і культурний потенціал, а зростання економічних показників пояснюється людям надією на покращення життя в майбутньому.

Леонід РУСИЧ

Наприкінці вересня у селі Качанівка Ічнянського району відбувся Всеукраїнський фестиваль „Качанівські музи“ по багато народних колективів із усієї України. Свого часу цей край відвідували творчі особистості Тарас Шевченко, Михайло Глінка та інші.

КАЧАНІВСЬКІ МУЗИ

Краса цього краю, його незаймана природа із мальовничими озерами змушує кожну людину, яка хоча б раз відіїде Качанівку, навідатися до неї знову.

Так сталося і цього разу. На свято прибуло багато представників інтелігенції, жителі України, депутати, чернігівська влада. Чернігівське земляцтво представляли Микола Вощевський, Микола Гнатюк, Тамара Устич та інші.

Свято засвідчило, що такі куточки духовності, як Качанівка, в історії української культури завжди відігравали велику роль. Велику роботу у проведенні фестивалю виконав директор Національного заповідника „Качанівка“ Володимир Буренок. Завдяки його наполегливості в заповіднику завершено реконструкцію палацу, улагоджено парк, відремонтовано дороги, але ще залишилося багато питань і проблем, що потребують вирішення.

Леонід РУСИЧ

ДОПОМОЖІТЬ ВІДКРИТИ ХРАМ

Спочатку разом з громадою повернув храм до життя. Більше тривалий час після закриття атеїсти використовували його як складське приміщення. Отець Ярослав за ці роки серцем пріоріс до чорнотицької землі. Громада упорядкувала територію храму: зірвано старі дереви, прибрано подір'я, викопано криницю та встановлено ошатну огорожу. Церква за своїми розмірами досить велика і обігріта її взимку складно. Тому отець Ярослав запропонував побудувати зимову церкву-каплицю. І громада підтримала його.

У 2010 році чорнотицька релігійна громада збиралася відсвяткувати 100-річчя храму. До цієї дати планували проріти. Та ось біда. За комуністичної влади, коли релігія і церква залишали переслідування з боку чиновників, на передньому плані храму була споруджена низка архітектурно недосконаліх магазинів, що мають вигляд сарайів. Вони не лише закривають ландшафтну перспективу і уникнути архітектуру Свято-Дмитрівського храму, а ще й стають

причиною засмічування та осквернення території його. Адже тут часто збиряються любителі спиртного.

Цінні будівлі магазинів неодноразово зверталися до керівників районної спілки споживачів з проханням знести ці будівлі. Тим більше, що в селі збудовано неподалік зручніші й оптимальні торгові приміщення. Проте чиновники, на жаль, не хочуть піти на поступки громаді. Вони планують віддати їх у оренду. А за знесення будівель вимагають з чорнотицької громади аж 200 тисяч гривень. Така сума селянам, звичайно, не по кишені. Отець Ярослав каже, що не хоче, забізнесення тих недолугих магазинів стало причиною суперечок.

Подавачи цю замітку до часопису "Отчий поріг", я використав одночасно і побажання отця Ярослава та громади села Чорнотиці привернути увагу до цієї проблеми київських земляків.

Микола ТКАЧ

